

[Christophersen]

det er klart, at vi også er meget kritiske, uhyre kritiske over for regeringens forslag.

Nu er det ikke første gang, vi skal redde landet. Jeg mindes, hvordan et nu afdødt, men ganske populært medlem – da var han heller ikke afdød – Knud Jespersen udtalte sig engang her i salen. Han takkede den daværende statsminister, som var den samme som den nuværende, for at landet nu var blevet reddet endnu en gang. Det eneste, han var betænkelig ved, var, at det var syvende gang i løbet af 2 år, han var blevet reddet; det følte han måske var lige lovlig meget. Vi skal altså nu til det igen.

Jeg vil godt sige om det oplæg, statsministeren er kommet med, og om den optimisme, han giver udtryk for, at de to ting passer måske ikke helt sammen, for det oplæg passer jo ikke til de faktiske politiske muligheder, hvis regeringen ser det som sin opgave at samle et meget bredt flertal, der kan skabe tillid og kontinuitet og stabilitet i det politiske liv. Jeg vil slet ikke bestride, at regeringen kan få en række af tingene igennem på den ene eller den anden måde, men jeg er bange for, at den vej, man bevæger sig ud ad nu, er en vej, som ikke fører til stabilitet, ikke fører til nogle løsninger, som virkelig giver resultater, og at vi derfor i stedet for med baggrund først og fremmest i regeringens to ØD-forslag rejser en konfrontationsstemning i det danske samfund, en konfrontation, som vil blive ledsaget af en stadig voksende utilfredshed med, at alt det, man kalder byrder, ikke desto mindre efterlader de store problemer uløst.

For statsministeren kan jo ikke bestride, hvad mit partis ordfører, hr. Ellemann-Jensen, sagde om de faktiske tal, som regeringen selv har offentliggjort. De viser jo, at selv hvis man gennemfører det, regeringen har foreslået, vil vi i de næste 4 år hvert år få en lige så stor forøgelse af vor udenlandsgæld, som vi har oplevet det i de sidste 4 år.

Det betyder ikke – for nu at blive i den tidligere finansministers billede – at vi kører langs afgrunden, det betyder, at vi fortsætter mod afgrunden med uformindsket fart. Vi undgår at sætte farten op, men vi holder den fart, vi har holdt i de sidste 4 år. Efter min opfattelse bliver det endelige resultat derfor fuldkommen uændret.

Det er klart, det er regeringens, og det er statsministerens valg. Det er det valg, som

enhver regering må træffe. Hvis statsministeren træffer det valg, som jeg kan ane i hans oplæg, tror jeg, det vil skabe en anden politisk situation, en dårligere politisk situation i hele det danske samfund med stærkere modsætninger, større meningsbrydninger og mindre forståelse mellem befolkningsgrupperne. Ikke mindst af den grund er der grund til at beklage, at regeringen lægger tingene frem på den måde, den har gjort. Det er en sammenhæng, som ikke passer til den struktur, det danske samfund i disse år er præget af. Det er nemlig ikke en ligelig fordeling af byrderne, der er lagt frem, det er helt klart en løsning, hvor nødvendige ting ledsages ikke alene af unødvendige ting, men af skadelige ting og af ting, som fører i én klar, bestemt politisk retning. Det finder jeg ikke er det rigtige grundlag for en meningsfuld dialog med et stort flertal i denne sal.

(Kort bemærkning).

Alfred Hansen (DR):

Tak for opfordringen fra hr. Christophersen med hensyn til, at jeg eventuelt skulle påtage mig at opkræve en eventuel statsgrundskyld. Det indebærer det gode, at jeg så får en naturlig anledning til at kontakte også venstres vælgere. Det kunne nok være gavnligt, at de fik en ordentlig manuduktion i, hvordan grundskylden vil virke. Jeg kan afgive det løfte til hr. Christophersen, da jeg nu kender hr. Christophersens stædighed på dette område, at hvis hr. Christophersen vil stemme for en statsgrundskyld, skal jeg gerne personlig påtage mig opkrævningen af den.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Der har fra flere ordføreres side været givet udtryk for det synspunkt, at det indgreb, der er lagt frem her, og de forslag, der er lagt frem, ikke er tilstrækkelig indgribende, ikke er tilstrækkelig stærke. Jeg vil gerne sige, at det er et meget stærkt indgreb, der foretages på en række områder af det økonomiske liv, indgreb, som jeg tror har en sådan styrke, at de ligger på grænsen af det, vi kan gennemføre med forventning om, at den økonomiske politik skal fungere.

Det, regeringen lægger op her, fjerner den meget farlige tendens til et stadigt voksende betalingsbalanceunderskud, samtidig med at beskæftigelsen forbedres. Det kan være me-